

ANNE VE HÜZÜN**Mehmet GÖZÜKARA**

Göge bulut ağdı, gönlüme hüzün
Dağlara sis çöktü ovaya duman
Annem neyi varsa toplayıp gitti
Ardından bakarken kör oldu gözüm

Ayrık otu gibi yayılan hüzün
Türkü olur yanar dudaklarımda
Kırda açıp kelebeği bekleyen
Koparılan çiçek kadar öksüzüm

Zaman yere göge ölüm saçıyor
Ondan gül sürgünü güzün açıyor
Yetimliğin yaşı yokmuş anladım
Ölüm her kapıyı hazin açıyor

Anneymiş dünyayı yaşanır kılan
Eşya kıymetini ona borçluymuş
O yoksa gördüğün gök mavi değil
Onun şefkatiymiş gayrisi yalan

Her esen rüzgârla çoğalır hüzün
Dalga dalga yeryüzüne yayılır
Kırpiğime eşlik eder gözyaşım
Anneden gelirmiş kıymeti sözün

Ölüm meleğiyle gelen sessizlik
Ateşe, havaya, toprağa yansır
Artık göge ağan buluttaki sır
Sır değil, faş olan, bir kimsesizlik

Hasret yoksa gönül dağlar aşamaz
Sararan yaprağı dalı taşımaz
Kahreder bülbülü bağın bozumu
Gamı-kasaveti kanat taşımaz

İki nefes arasından sıyırıp
Çekip kurtarınca kendini annem
Arkasından geleceğim biliyor
Beni beklemekte Ukba'ya varıp

AŞK SENDEN GELİR**Ahmet URFALI**

Çiçekler uykuda kuşlar rüyada
Gözlerimde bulut gönül hülyada
Biricik sen varsın şimdi dünyada
Adın dilimdedir güzel gözlü yâr

Dağların baharı yeşildi göktü
Tan yeri ağardı al şafak söktü
Bu can senin için gözyaşı döktü
Sesi yüreğimde aşkı özlü yâr

Bu sonbahar vakti ne oldu bana
Irmağım akıyor hep senden yana
Bakışından sezdim bir derin mânâ
Ballı dudağında engin sözlü yâr

Yüzünde gül olur arzu busesi
Senden gelir cana sevgi nefesi
Duygu denizimin ezgisi sesi
Yangılı hevesi ateş közlü yâr